Zbirka odločb sodne prakse

SKLEPNI PREDLOGI GENERALNEGA PRAVOBRANILCA
DEANA SPIELMANNA,
predstavljeni 6. februarja 2025[1]

Zadeva C-413/23 P

Evropski nadzornik za varstvo podatkov
proti

Enotnemu odboru za reševanje

„Pritožba – Obdelava osebnih podatkov – Postopek za odobritev nadomestila upnikom in delničarjem po reševanju kreditne institucije – Obveznost obveščanja – Člen 15(1)(d) Uredbe (EU) 2018/1725 – Neobvestitev navedenih upnikov in delničarjev glede uporabnika osebnih podatkov – Sklep Evropskega nadzornika za varstvo podatkov, s katerim je bila ugotovljena kršitev Uredbe 2018/1725 v zvezi z obdelavo psevdonimiziranih osebnih podatkov“

I. Uvod

1. Evropski nadzornik za varstvo podatkov (ENVP) s pritožbo predlaga razveljavitev sodbe Splošnega sodišča Evropske unije z dne 26. aprila 2023, EOR/ENVP (T-557/20, v nadaljevanju: izpodbijana sodba, EU:T:2023:219), s katero je to sodišče razglasilo ničnost revidiranega sklepa ENVP z dne 24. novembra 2020 (v nadaljevanju: sporni sklep) v zvezi s petimi pritožbami, ki so jih vložili delničarji in upniki, ki jih je prizadelo reševanje banke Banco Popular Español SA (v nadaljevanju: Banco Popular), in v katerih so se pritožili, da niso bili obveščeni o prenosu svojih osebnih podatkov.

2. Ta zadeva daje Sodišču priložnost, da v kontekstu psevdonimiziranih podatkov pojasni pojem „osebni podatki“ in obveznosti, ki iz tega izhajajo za izpolnitev obveznosti poštene in pregledne obdelave podatkov.

II. Pravni okvir

3. Glavne določbe Uredbe (EU) 2018/1725,[2] ki so upoštevne v okviru te pritožbe, so naslednje.

[1] Jezik izvirnika: francoščina.

[2] Uredba Evropskega parlamenta in Sveta z dne 23. oktobra 2018 o varstvu posameznikov pri obdelavi osebnih podatkov v institucijah, organih, uradih in agencijah Unije in o prostem pretoku takih podatkov ter o razveljavitvi Uredbe (ES) št. 45/2001 in Sklepa št. 1247/2002/ES (UL 2018, L 295, str. 39).

4. V uvodnih izjavah 16 in 17 te uredbe je navedeno:

„(16) Načela varstva podatkov bi se morala uporabljati za vse informacije v zvezi z določenim ali določljivim posameznikom. Osebne podatke, ki so bili psevdonimizirani in ki jih je mogoče z uporabo dodatnih informacij pripisati posamezniku, bi bilo treba obravnavati kot informacije o določljivem posamezniku. Pri ugotavljanju, ali je posameznik določljiv, bi bilo treba upoštevati vsa sredstva – kot je na primer izločitev – za katera se razumno pričakuje, da jih bo upravljavec ali druga oseba uporabila za neposredno ali posredno identifikacijo posameznika. Da bi ugotovili, ali se za ta sredstva lahko razumno pričakuje, da bodo uporabljena za identifikacijo posameznika, bi bilo treba upoštevati vse objektivne dejavnike, kot so stroški identifikacije in čas, potreben zanjo, ter pri tem upoštevati razpoložljivo tehnologijo in tehnološki razvoj v času obdelave. Načel varstva podatkov zato ne bi smeli uporabljati za anonimizirane informacije, in sicer informacije, ki niso povezane z določenim ali določljivim posameznikom, ali osebne podatke, ki so bili anonimizirani na tak način, da posameznik, na katerega se nanašajo osebni podatki, ni ali ni več določljiv. Ta uredba torej ne zadeva obdelave takšnih anonimiziranih informacij, vključno z informacijami v statistične ali raziskovalne namene.

(17) Z uporabo psevdonimizacije osebnih podatkov se lahko zmanjša tveganje za zadevne posameznike, na katere se nanašajo osebni podatki, ter pomaga upravljavcem in obdelovalcem pri izpolnjevanju obveznosti glede varstva podatkov. Namen izrecne uvedbe „psevdonimizacije“ v tej uredbi ni preprečiti kakršnih koli drugih ukrepov za varstvo podatkov.“

5. Člen 3 navedene uredbe, naslovljen „Opredelitev pojmov“, v točkah 1 in 6 določa:

„V tej uredbi se uporabljajo naslednje opredelitve pojmov:

(1) ‚osebni podatki‘ pomeni katero koli informacijo v zvezi z določenim ali določljivim posameznikom (‚posameznik, na katerega se nanašajo osebni podatki‘); določljiv posameznik je tisti, ki ga je mogoče neposredno ali posredno določiti, zlasti z navedbo identifikatorja, kot je ime, identifikacijska številka, podatki o lokaciji, spletni identifikator, ali z navedbo enega ali več dejavnikov, ki so značilni za fizično, fiziološko, genetsko, duševno, gospodarsko, kulturno ali družbeno identiteto tega posameznika;

[…]

(6) ‚psevdonimizacija‘ pomeni obdelavo osebnih podatkov na tak način, da osebnih podatkov brez dodatnih informacij ni več mogoče pripisati specifičnemu posamezniku, na katerega se nanašajo osebni podatki, če se take dodatne informacije hranijo ločeno ter zanje veljajo tehnični in organizacijski ukrepi za zagotavljanje, da se osebni podatki ne pripišejo določenemu ali določljivemu posamezniku;“

6. Člen 4 iste uredbe, naslovljen „Načela v zvezi z obdelavo osebnih podatkov“, v odstavkih 1(a) in 2 določa:

„1. Osebni podatki so:

(a) obdelani zakonito, pošteno in na pregleden način v zvezi s posameznikom, na katerega se nanašajo osebni podatki (‚zakonitost, pravičnost in preglednost‘);

[…]

2. Upravljavec je odgovoren za skladnost z odstavkom 1 in mora biti to skladnost zmožen dokazati (‚odgovornost').“

7. Člen 15 Uredbe 2018/1725, naslovljen „Informacije, ki se zagotovijo, kadar se osebni podatki pridobijo od posameznika, na katerega se nanašajo osebni podatki“, v odstavku 1(d) določa:

„Kadar se osebni podatki v zvezi s posameznikom, na katerega se nanašajo osebni podatki, pridobijo od tega posameznika, upravljavec zadevnemu posamezniku takrat, ko pridobi osebne podatke, zagotovi vse naslednje informacije:

[…]

(d) uporabnike ali kategorije uporabnikov osebnih podatkov, če obstajajo;“.

III. Dejansko stanje

8. Enotni odbor za reševanje (EOR) je 7. junija 2017 na podlagi Uredbe (EU) št. 806/2014 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 15. julija 2014 o določitvi enotnih pravil in enotnega postopka za reševanje kreditnih institucij in določenih investicijskih podjetij v okviru enotnega mehanizma za reševanje in enotnega sklada za reševanje ter o spremembi Uredbe (EU) št. 1093/2010 [3] sprejel shemo za reševanje za družbo Banco Popular, ki je bila istega dne odobrena s sklepom Evropske komisije, [4] kar je konkretno pomenilo, da so bili kapitalski instrumenti banke odpisani ali konvertirani in odsvojeni s prenosom delnic.

9. EOR je v skladu s členom 20, od (16) do (18), Uredbe št. 806/2014 družbi Deloitte kot „neodvisni osebi“ [5] zaupal vrednotenje razlik pri obravnavi, da bi se ugotovilo, ali bi bili delničarji in upniki, ki jih je prizadel ukrep za reševanje, deležni boljše obravnave, če bi bil za to institucijo uveden običajni insolvenčni postopek.

10. Družba Deloitte je 14. junija 2018 to vrednotenje razlik pri obravnavi (v nadaljevanju: vrednotenje 3) predložila EOR. EOR je v predhodnem sklepu navedel, da je za to, da bi lahko sprejel končno odločitev o tem, ali naj se delničarjem in upnikom, ki jih je prizadelo reševanje družbe Banco Popular, odobri nadomestilo na podlagi člena 76(1)(e) Uredbe št. 806/2014, začel postopek v zvezi s pravico do izjave, ki je vključevala prvo fazo vpisa, da bi preveril upravičenost strank, ki so izrazile interes, in drugo fazo posvetovanja, v okviru katere so prizadeti delničarji in upniki predložili pripombe v zvezi s predhodnim sklepom EOR, kateremu je bilo priloženo vrednotenje 3.

11. Podatki, zbrani v fazi vpisa, in sicer dokazi o identiteti udeležencev in lastništvu odpisanih ali konvertiranih in prenesenih kapitalskih instrumentov družbe Banco Popular, so bili dostopni omejenemu številu uslužbencev EOR, odgovornih za obdelavo teh podatkov, zato da bi lahko

[3] UL 2014, L 225, str. 1.

[4] Sklep Komisije (EU) 2017/1246 z dne 7. junija 2017 o odobritvi sheme za reševanje za Banco Popular Español S.A. (UL 2017, L 178, str. 15).

[5] Člen 20(1) Uredbe št. 806/2014 določa, da je ta oseba „neodvisna od vseh javnih organov, vključno z odborom in nacionalnim organom za reševanje, in od [zadevnega] subjekta“. Člen 20(16) te uredbe v zvezi s pojmom „neodvisna oseba“ napotuje na člen 20(1).

ugotovili upravičenost udeležencev. Ti podatki niso bili vidni uslužbencem EOR, zadolženim za obravnavo pripomb, prejetih v fazi posvetovanja, med katero so prejeli le pripombe, opredeljene s sklicevanjem na alfanumerično kodo [6], dodeljeno vsaki pripombi, predloženi na obrazcu.

12. Po združevanju, samodejnem filtriranju in kategorizaciji pripomb je EOR družbi Deloitte [7] posredoval pripombe v zvezi z vrednotenjem 3, ki so bile tako filtrirane, kategorizirane in združene. Pripombe, prenesene družbi Deloitte, so bile le tiste, ki so bile prejete v fazi posvetovanja, in so imele alfanumerično kodo, razvito za namene revizije, da bi EOR lahko naknadno preveril in morebiti dokazal, da je bila vsaka pripomba obravnavana in ustrezno upoštevana. EOR je bil edini, ki je lahko prek te kode pripombe povezal s podatki, prejetimi v fazi vpisa. Družba Deloitte ni imela, in še vedno nima, dostopa do zbirke podatkov, zbranih v fazi vpisa.

13. Prizadeti delničarji in upniki (v nadaljevanju: pritožniki) so na podlagi Uredbe 2018/1725 ENVP predložili pet pritožb, ker izjava o varstvu osebnih podatkov, ki jo je objavil EOR, ni vsebovala navedbe o posredovanju podatkov, zbranih z uporabo obrazca, družbi Deloitte. Trdili so, da je EOR kršil obveznost obveščanja v zvezi z obdelavo osebnih podatkov na podlagi te uredbe, določeno v členu 15(1)(d) navedene uredbe.

14. ENVP je 24. junija 2020 sprejel prvotni sklep, ki je bil na podlagi zahteve EOR za pregled razglašen za ničen in 24. novembra 2020 nadomeščen s spornim sklepom, ki določa:

„1. ENVP meni, da so bili podatki, ki jih je EOR delil z družbo Deloitte, psevdonimizirani podatki, ker so bile pripombe iz faze [posvetovanja] osebni podatki in ker je EOR delil alfanumerično kodo, ki omogoča povezavo odgovorov, prejetih v fazi [vpisa], z odgovori, podanimi v fazi [posvetovanja], čeprav podatki, ki so jih udeleženci predložili, da bi se identificirali v fazi [vpisa], družbi Deloitte niso bili posredovani.

2. ENVP meni, da je bila družba Deloitte uporabnik osebnih podatkov pritožnikov, v smislu člena 3, točka 13, Uredbe 2018/1725. Dejstvo, da družba Deloitte v izjavi EOR o varstvu osebnih podatkov ni bila navedena kot potencialni uporabnik osebnih podatkov, ki jih je EOR kot upravljavec zbral in obdelal v okviru postopka v zvezi s pravico do izjave, pomeni kršitev obveznosti obveščanja iz člena 15(1)(d) [Uredbe 2018/1725].

3. Glede na vse tehnične in organizacijske ukrepe, ki jih je EOR uvedel za zmanjšanje tveganj glede pravice posameznikov do varstva podatkov v okviru postopka v zvezi s pravico do izjave, je ENVP sklenil, da ne bo izvajal svojega pooblastila za sprejetje popravljalnih ukrepov iz člena 58(2) [Uredbe 2018/1725].

4. Kljub temu ENVP priporoča EOR, naj zagotovi, da njegove izjave o varstvu osebnih podatkov v prihodnjih postopkih v zvezi s pravico do izjave zajemajo obdelavo osebnih podatkov v fazi vpisa in v fazi posvetovanja ter da vključujejo vse potencialne uporabnike zbranih podatkov, da se v celoti izpolni obveznost obveščanja posameznikov, na katere se nanašajo osebni podatki, v skladu s členom 15 [Uredbe 2018/1725].“

[6] Šlo je za 33-mestni univerzalni edinstveni identifikator, ki je bil ustvarjen naključno.

[7] Iz spornega sklepa je razvidno, da je družba Deloitte EOR pomagala kot neodvisna oseba v njegovem postopku odločanja. Iz tega sklepa je razvidno tudi, da je EOR 18. marca 2020 odločil, da prizadetim delničarjem in upnikom ni treba plačati nobenega nadomestila, ter navedel, da ta odločitev temelji na oceni po reševanju, ki jo je izvedla družba Deloitte, in na analizi pripomb, prejetih v okviru postopka v zvezi s pravico do izjave.

IV. Izpodbijana sodba

15. EOR je z vlogo z dne 1. septembra 2020 in prilagoditveno vlogo z dne 29. januarja 2021 v sodnem tajništvu Splošnega sodišča vložil tožbo, s katero je predlagal, prvič, razglasitev ničnosti spornega sklepa in, drugič, razglasitev nezakonitosti prvotnega sklepa ENVP z dne 24. junija 2020.

16. EOR je v podporo prvemu tožbenemu predlogu [8] navedel dva tožbena razloga. Prvi tožbeni razlog se je nanašal na kršitev člena 3, točka 1, Uredbe 2018/1725, ker naj informacije, posredovane družbi Deloitte, ne bi bile osebni podatki, drugi tožbeni razlog pa na kršitev pravice do dobrega upravljanja iz člena 41 Listine Evropske unije o temeljnih pravicah.

17. Splošno sodišče je z izpodbijano sodbo ta tožbeni predlog razglasilo za dopusten. Kar zadeva vsebino, je ugodilo prvemu tožbenemu razlogu in sporni sklep razglasilo za ničen, ne da bi preučilo drugi tožbeni razlog.

18. V zvezi s prvim tožbenim razlogom je Splošno sodišče menilo, prvič, da je ENVP menil, da so informacije, posredovane družbi Deloitte, „v zvezi s“ posameznikom v smislu člena 3, točka 1, Uredbe 2018/1725, pri čemer se je oprl na domnevo, ne da bi preveril vsebino, namen in učinek informacij, posredovanih družbi Deloitte, [9] kar naj bi bilo v nasprotju s sodbo Nowak [10].

19. Drugič, v zvezi s pogojem iz člena 3, točka 1, Uredbe 2018/1725, v skladu s katerim mora biti informacija v zvezi z „določenim ali določljivim“ posameznikom, je Splošno sodišče menilo, da bi moral v obravnavani zadevi ENVP preučiti, ali so pripombe, posredovane družbi Deloitte – za to družbo – osebni podatki. V skladu z izpodbijano sodbo pa se je ENVP omejil na preučitev možnosti ponovne identifikacije avtorjev pripomb z vidika EOR, ne pa z vidika družbe Deloitte. Ker ENVP ni preveril, ali ima družba Deloitte v praksi na voljo zakonita in izvedljiva sredstva, ki bi ji omogočala dostop do dodatnih informacij, potrebnih za ponovno identifikacijo avtorjev pripomb, naj ENVP torej ne bi mogel ugotoviti, da gre v primeru informacij, ki so bile posredovane družbi Deloitte, za informacije, ki se nanašajo na „določljivega posameznika“ v smislu člena 3, točka 1, Uredbe 2018/1725. [11]

V. Postopek pred Sodiščem in predlogi strank

20. ENVP je 5. julija 2023 v sodnem tajništvu Sodišča vložil pritožbo zoper izpodbijano sodbo. Evropskemu odboru za varstvo podatkov je bila s sklepom predsednika Sodišča z dne 29. novembra 2023 [12] dovoljena intervencija v podporo predlogom ENVP, Evropski komisiji pa je bila s sklepom z dne 20. oktobra 2023 dovoljena intervencija v podporo EOR.

[8] Drugi tožbeni predlog se je nanašal na razglasitev nezakonitosti prvotnega sklepa. Splošno sodišče je z izpodbijano sodbo zavrnilo ta drugi tožbeni predlog zaradi nepristojnosti, ker je EOR želel s tem doseči ugotovitveno sodbo, in ne razglasitev ničnosti akta.

[9] Glej točke 64, 73 in 74 izpodbijane sodbe.

[10] Sodba z dne 20. decembra 2017 (C-434/16, v nadaljevanju: sodba Nowak, EU:C:2017:994). V teh sklepnih predlogih bodo po analogiji navedene sodbe o uporabi Direktive 95/46/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 24. oktobra 1995 o varstvu posameznikov pri obdelavi osebnih podatkov in o prostem pretoku takih podatkov (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 13, zvezek 15, str. 355) in Uredbe (EU) 2016/679 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 27. aprila 2016 o varstvu posameznikov pri obdelavi osebnih podatkov in o prostem pretoku takih podatkov ter o razveljavitvi Direktive 95/46/ES (Splošna uredba o varstvu podatkov) (UL 2016, L 119, str. 1, v nadaljevanju: SUVP). Kot je namreč razvidno iz uvodnih izjav 4 in 5 Uredbe 2018/1725 ter člena 2(3) in člena 98 SUVP, je zakonodajalec Unije želel vzpostaviti ureditev varstva osebnih podatkov v institucijah, organih, uradih in agencijah Unije, ki je enakovredna ureditvi iz SUVP, da bi se zagotovilo enotno in skladno varstvo posameznikov pri obdelavi njihovih osebnih podatkov v Uniji (glej sodbo z dne 7. marca 2024, OC/Komisija, C-479/22 P, EU:C:2024:215, točka 43).

[11] Glej točke 100, 103 in 105 izpodbijane sodbe.

[12] C-413/23 P, EU:C:2023:1036.

21. ENVP Sodišču predlaga, naj:

– razveljavi izpodbijano sodbo;

– dokončno odloči v sporu;

– EOR naloži plačilo stroškov pritožbenega postopka in postopka pred Splošnim sodiščem.

22. Evropski odbor za varstvo podatkov, ki podpira ENVP, Sodišču predlaga, naj:

– razveljavi izpodbijano sodbo;

– dokončno odloči v sporu in potrdi sporni sklep.

23. EOR Sodišču predlaga, naj:

– pritožbo zavrne;

– podredno, razglasi sporni sklep za ničen;

– še bolj podredno, zadevo vrne v razsojanje Splošnemu sodišču in

– ENVP naloži plačilo stroškov pritožbenega postopka in postopka pred Splošnim sodiščem.

24. Evropska komisija, ki podpira EOR, Sodišču predlaga, naj:

– pritožbo zavrne;

– ENVP naloži plačilo stroškov.

VI. Pritožba

25. ENVP ob podpori Evropskega odbora za varstvo podatkov v utemeljitev pritožbe navaja dva pritožbena razloga. S prvim se izpodbija razlaga, ki jo je Splošno sodišče podalo glede pojma „osebni podatki“ v smislu člena 3, točki 1 in 6, Uredbe 2018/1725, kot se razlaga v sodni praksi Sodišča. Drugi pritožbeni razlog se nanaša na kršitev načela odgovornosti iz člena 4(2) in člena 26(1) te uredbe.

A. Prvi pritožbeni razlog

26. Prvi pritožbeni razlog ima dva dela. Prvi del se nanaša na pogoj, da morajo biti sporne informacije „v zvezi s“ posameznikom, drugi pa na pogoj, da je ta posameznik „določen ali določljiv“.

1. Prvi del: vprašanje, ali so informacije „v zvezi s“ posameznikom

a) Trditve strank

27. ENVP, ki ga podpira Evropski odbor za varstvo podatkov, trdi, da je Splošno sodišče storilo napako s tem, da je odločilo, da se je ENVP oprl na domnevo v zvezi z razlago pogoja, v skladu s katerim se informacije, posredovane družbi Deloitte, nanašajo na posameznika v smislu člena 3, točka 1, Uredbe 2018/1725. Po njegovem mnenju se v okoliščinah obravnavane zadeve od njega ni zahtevala temeljitejša preučitev.

28. EOR pa trdi, da se je ENVP, kot je presodilo Splošno sodišče, omejil na navedbo, da sporne pripombe, ki so jih pritožniki predložili v fazi posvetovanja v postopku v zvezi s pravico do izjave, odražajo njihova mnenja ali stališča, čeprav bi moral preučiti, ali so bile informacije, posredovane družbe Deloitte, zaradi svoje vsebine, namena ali učinka povezane s posameznikom, kot je zahtevano v sodbi Nowak.

b) Presoja

29. Opozoriti je treba, da je Sodišče večkrat razsodilo, da uporaba izraza „katera koli informacija“ v opredelitvi pojma „osebni podatek“ odraža cilj zakonodajalca Unije, da temu pojmu da širok pomen, ki potencialno zajema vse vrste informacij,[13] tako objektivnih kot subjektivnih, v obliki mnenj ali presoj, vendar pod pogojem, da se te „nanašajo“ na zadevno osebo.

30. Pri tem se informacija nanaša na določenega ali določljivega posameznika, kadar je zaradi svoje vsebine, namena ali učinka „povezana“ z določeno osebo.[14]

31. Kar zadeva mnenja ali presoje, kot so pripombe pritožnikov v obravnavani zadevi, se mi zdi pomembno razlikovati glede na to, ali se preuči, ali so navedena mnenja ali presoje „v zvezi s“ posameznikom ali posamezniki, na katere se nanaša besedilo mnenja ali presoje, ali pa je treba, kot v obravnavani zadevi, ugotoviti, ali so v zvezi z njihovim avtorjem. V prvem primeru je treba za ugotovitev, da gre za informacijo v zvezi s posameznikom, ki je predmet presoje, analizirati, ali se vsebina, namen ali učinek presoje nanašajo na tega posameznika. V drugem primeru pa se mi nasprotno zdi, da bi se za ugotovitev, ali se presoja nanaša na posameznika, ki jo je podal, lahko domnevalo, da je tako in da je mnenje ali presoja nujno povezana z njenim avtorjem.

32. Tako je bilo v sodbi Nowak v bistvu treba presoditi informacije, vsebovane v izpitnem izdelku. Šlo je torej za dva posameznika: kandidata in popravljavca. Res je, da je Sodišče preučilo vsebino, namen in učinek odgovorov kandidata in iz tega sklepalo, da se nanašajo nanj. Po tem pojasnilu, kar zadeva še posebej komentarje popravljavca, ki odražajo njegovo mnenje ali presojo,[15] Sodišče, čeprav je preučilo vsebino, namen in učinek informacij v izdelku, da je ugotovilo, da se te presoje nanašajo na kandidata, take preučitve ni opravilo za ugotovitev, da gre za informacije, ki se

[13] Glej zlasti neizčrpen seznam v točki 36 sklepnih predlogov generalnega pravobranilca G. Pitruzzelle v zadevi Österreichische Datenschutzbehörde in CRIF (C-487/21, EU:C:2022:1000).

[14] Glej sodbo Nowak (točki 34 in 35).Glej poleg tega sodbe z dne 4. maja 2023, Österreichische Datenschutzbehörde in CRIF (C-487/21, EU:C:2023:369, točki 23 in 24); z dne 22. junija 2023, Pankki S (C-579/21, EU:C:2023:501, točki 42 in 43); z dne 7. marca 2024, OC/Komisija (C-479/22 P, EU:C:2024:215, točka 45), in z dne 7. marca 2024, IAB Europe (C-604/22, EU:C:2024:214, točki 36 in 37).

[15] Sodba Nowak (točka 43).

nanašajo na popravljavca, ki je bil njihov avtor.[16] Po mojem mnenju torej ni mogoče popolnoma izključiti, da se lahko pri preverjanju, ali je mnenje ali presoja ali, kot v obravnavani zadevi, pripomba „v zvezi z“ avtorjem, uporabi (izpodbojna) domneva.

33. Iz tega sklepam, da so se – razen če se dokaže nasprotno – pripombe v obravnavani zadevi, ker so jih podali pritožniki in so kazale „njihovo logiko ali razlogovanje“, ki je bilo torej izraz njihovega „subjektivnega mnenja“, nujno „nanašale“ na navedene pritožnike neodvisno od namena ali učinka njihovih pripomb.

34. Vsekakor tudi če v obravnavani zadevi taka domneva ne obstaja, menim, da so zadevne pripombe zaradi svoje vsebine, namena in učinka „v zvezi s“ pritožniki.

35. Glede tega EOR trdi, da so trditve v zvezi z namenom in kontekstom zadevnih pripomb brezpredmetne, ker v spornem sklepu niso bile preučene, nedopustne, ker vsebujejo novo dejansko trditev, ter vsekakor napačne.

36. Ta trditev me ne prepriča. Tako preučitev, ki jo je ENVP opravil v spornem sklepu, kot presoja Splošnega sodišča namreč spadata v pravni kontekst, ki je bil upoštevan ter ki jasno navaja namen in učinek zadevnih pripomb, predloženih v okviru postopka v zvezi s pravico do izjave. Te trditve v zvezi z namenom in učinkom zadevnih pripomb so torej upoštevne in dopustne.

37. Poleg tega je glede utemeljenosti iz pravnega okvira, ki se uporablja, razvidno, da je bil namen postopka v zvezi s pravico do izjave, v katerem so bile zadevne pripombe predložene, omogočiti prizadetim delničarjem in upnikom, da prispevajo k postopku, zlasti da bi se EOR omogočilo, da ima na voljo vse potrebne informacije za sprejetje končne odločitve o tem, ali naj se delničarjem in upnikom, ki jih je prizadelo reševanje družbe Banco Popular, odobri nadomestilo, na podlagi načela, da noben upnik ne more biti slabše obravnavan kot v primeru likvidacije po običajnem insolvenčnem postopku.[17] Poleg tega so te pripombe, potem ko jih je EOR upošteval, lahko vplivale na interese in pravice pritožnikov v zvezi s finančnim nadomestilom.

38. Iz tega sklepam, da se v obravnavani zadevi zadevne pripombe nanašajo na posameznike, na katere se nanašajo osebni podatki, vključno zaradi njihovega namena in učinka.

39. Dodati želim, da so bile zadevne pripombe, kot so bile posredovane družbi Deloitte, „filtrirane, kategorizirane in združene“, tako da – kot je razvidno iz dejanskega stanja, ki ga je ugotovilo Splošno sodišče[18] – posameznih pripomb ni bilo mogoče razlikovati v okviru iste teme, vendar se lahko dopušča, da te skupne pripombe, tudi če so združene, po svoji vsebini odražajo osebna stališča glede vrednotenja 3. Sestavljajo namreč sklop mnenj, ki kot taka pomenijo informacije v zvezi s posamezniki, ki so jih izrazili. Njihovo filtriranje, kategorizacija in združevanje ne spremenijo te ugotovitve, saj bi bilo sicer za izognitev pogoju informacije „v zvezi s“ posameznikom dovolj združiti več stališč. Zdi se mi, da to, da znotraj tega sklopa pripomb ni mogoče razlikovati med različnimi individualnimi mnenji, spada bolj pod drugi kumulativni pogoj v zvezi z določljivostjo posameznikov, na katere se nanašajo osebni podatki, ki je preučen v okviru drugega dela tega pritožbenega razloga, kot pod pogoj, ki zahteva, da je pripomba „povezana“ s posameznikom.

[16] Sodba Nowak (točka 44 *in fine*).

[17] Glej v tem smislu točke od 5 do 7 izpodbijane sodbe in točko 9 teh sklepnih predlogov.

[18] Glej točko 23 izpodbijane sodbe.

40. V teh okoliščinah menim, da je mogoče šteti, da je Splošno sodišče v okviru presoje v zvezi s tem napačno uporabilo pravo, ker je ugotovilo, da ENVP ni opravil preučitve, zahtevane v sodbi Nowak za ugotovitev, da so zadevne pripombe „v zvezi s“ posamezniki v smislu člena 3, točka 1, Uredbe 2018/1725.

41. Če bi se Sodišče odločilo zavrniti ta prvi del in odločilo, da se zadevne psevdonimizirane pripombe ne nanašajo na njihove avtorje, bi bila preučitev drugega dela pritožbenega razloga odveč, ker gre v skladu s členom 3, točka 1, Uredbe 2018/1725 za pogoj, ki je nujen za obstoj osebnega podatka in kumulativen s pogojem določljivosti posameznikov, na katere se nanašajo osebni podatki, ki je preučen v nadaljevanju.

2. Drugi del: pogoj določljivosti posameznikov, na katere se nanašajo osebni podatki

42. ENVP in Evropski odbor za varstvo podatkov v bistvu trdita, da je Splošno sodišče dvakrat napačno uporabilo pravo, in sicer prvič v zvezi s pojmom „psevdonimizacija“ in drugič v zvezi z razlago sodbe Breyer[19], kar EOR in Komisija izpodbijata.

a) Prvi očitek: napačna uporaba v zvezi z učinki psevdonimizacije

43. Ta očitek ponazarja obstoj dveh zelo različnih pristopov k obsegu področja uporabe pravil o varstvu podatkov. Ali je treba mednje samodejno vključiti psevdonimizirane podatke le zato, ker posamezniki, na katere se nanašajo osebni podatki, ostanejo določljivi, ne glede na dostopnost dodatnih podatkov, ki omogočajo individualno prepoznavanje, ali pa je treba šteti, da so po postopku psevdonimizacije podatki osebni le še za osebe, ki lahko razumno identificirajo zadevne posameznike?

1) Trditve strank

44. ENVP in Evropski odbor za varstvo podatkov v bistvu trdita, da psevdonimizirani podatki ostanejo osebni podatki le zato, ker posamezniki, na katere se nanašajo osebni podatki, ostanejo določljivi, saj informacije, na podlagi katerih jih je mogoče identificirati, še naprej obstajajo. Pristop Splošnega sodišča naj bi bil napačen, ker naj bi omogočal, da se psevdonimizirani podatki štejejo za anonimizirane podatke v razmerju do uporabnika, kar naj bi pomenilo tveganje za varstvo posameznikov, na katere se nanašajo osebni podatki, in povzročalo zmedo med psevdonimizacijo in anonimizacijo. Tak pristop, ki je v nasprotju z besedilom in ciljem Uredbe 2018/1725, naj bi upravljavcu omogočal, da osebne podatke neupravičeno izvzame s področja uporabe prava Unije o varstvu takih podatkov.

45. EOR in Komisija trdita, da psevdonimizirani podatki ostajajo osebni podatki za upravljavca, ki jih je psevdonimiziral, da pa je treba v zvezi z uporabniki preučiti, ali so posamezniki, na katere se nanašajo osebni podatki, določljivi. Poleg tega, tudi če člen 3, točka 1, Uredbe 2018/1725 ne določa natančno, kdo mora biti sposoben identificirati posameznika, na katerega se nanašajo osebni podatki, naj bi bil glede na uvodno izjavo 16 in v kontekstu člena 15(1)(d) te uredbe, ki se obravnava v tej zadevi, pomemben vidik uporabnika. Menita, da če ta uporabnik ne prejme osebnih podatkov, posamezniki, na katere se nanašajo osebni podatki, nimajo interesa za to, da so obveščeni o prenosu podatkov, saj njihove pravice niso kršene.

[19] Sodba z dne 19. oktobra 2016, Breyer (C-582/14, v nadaljevanju: sodba Breyer, EU:C:2016:779).

2) Presoja

46. Najprej ni odveč opozoriti, da je psevdonimizacija obdelava, ki se uporablja za osebne podatke, da se v skladu z uvodno izjavo 17 Uredbe 2018/1725 „zmanjša tveganje“ za povezavo niza podatkov z identiteto posameznika, na katerega se nanašajo osebni podatki, in „pomaga upravljavcem in obdelovalcem pri izpolnjevanju obveznosti glede varstva podatkov“.

47. V členu 3, točka 6, Uredbe 2018/1725 je psevdonimizacija tako opredeljena kot „obdelav[a] osebnih podatkov na tak način, da osebnih podatkov brez dodatnih informacij ni več mogoče pripisati specifičnemu posamezniku, na katerega se nanašajo osebni podatki, [pri čemer] se take dodatne informacije hranijo ločeno ter zanje veljajo tehnični in organizacijski ukrepi za zagotavljanje, da se osebni podatki ne pripišejo določenemu ali določljivemu posamezniku“. [20]

48. Psevdonimizacija torej ni element opredelitve osebnih podatkov, ki so v členu 3, točka 1, Uredbe 2018/1725 opredeljeni z vidika pojma „določljivosti“ posameznika, na katerega se nanašajo osebni podatki. Kot je poleg tega Komisija navedla v intervencijski vlogi, ta uredba opredeljuje pojem „psevdonimizacija“, s čimer tako napotuje na postopek uvedbe zaščitnega ukrepa ali tehničnega in organizacijskega ukrepa, ne opredeljuje pa pojma „psevdonimizirani podatki“.

49. Ta razlaga je skladna s povezano razlago člena 3, točka 6, in uvodne izjave 16 navedene uredbe, v katere prvem stavku je opozorjeno, da bi se „[n]ačela varstva podatkov […] morala uporabljati za vse informacije v zvezi z določenim ali določljivim posameznikom“.

50. Poleg tega je treba podrobneje analizirati uvodno izjavo 16 Uredbe 2018/1725. [21] Vsebuje namreč drugi stavek, v katerem je navedeno, da bi bilo treba „[o]sebne podatke, ki so bili psevdonimizirani in ki jih je mogoče z uporabo dodatnih informacij pripisati posamezniku, […] obravnavati kot informacije o določljivem posamezniku“. Temu sledita tretji in četrti stavek, v katerih je pojasnjena vsebina te zahteve po določljivosti.

51. Iz besedila teh določb sklepam, da psevdonimizacija pušča odprto možnost, da posamezniki, na katere se nanašajo osebni podatki, niso določljivi, saj brez tega ne bi bilo razloga za obstoj te uvodne izjave 16. Dodati moram, da zadnja stavka navedene uvodne izjave v zvezi z anonimizacijo potrjujeta to razlago: anonimizirane podatke izključujeta s področja uporabe Uredbe 2018/1725 [22], medtem ko psevdonimizirane podatke izključujeta le, če posamezniki, na katere se nanašajo osebni podatki, niso določljivi. Če navedenih posameznikov ni mogoče identificirati, se torej pravno štejejo za dovolj zaščitene s postopkom psevdonimizacije, kljub temu, da dodatni podatki, ki omogočajo individualno prepoznavanje, niso bili v celoti izbrisani.

[20] Glej v zvezi s tem tudi mnenje o konceptu osebnih podatkov (delovna skupina iz člena 29, mnenje 4/2007, 20. junij 2007, WP 136) in mnenje, ki izrecno obravnava tehnike anonimizacije in psevdonimizacije (delovna skupina iz člena 29, mnenje 5/2014, 10. april 2014, WP 216). Ta postopek psevdonimizacije je zato še posebno pomemben v okviru raziskav in statistike.

[21] Čeprav uvodne izjave nimajo pravno zavezujoče veljave in ne morejo biti podlaga za razlago, ki bi bila v nasprotju s cilji Uredbe 2018/1725, se je Sodišče pri razlagi določb pravnega akta Unije pogosto oprlo nanje (glej med drugim sklepne predloge generalnega pravobranilca M. Szpunarja v zadevi Planet49, C-673/17, EU:C:2019:246, točka 71, in sklepne predloge generalne pravobranilke J. Kokott v zadevi Komisija/CK Telecoms UK Investments, C-376/20 P, EU:C:2022:817).

[22] Poleg tega strogo tehnično anonimizacija ne izključuje možnosti ponovne identifikacije, zaradi česar morajo upravljavci, ki uporabljajo tehnike anonimizacije, redno analizirati tveganje, povezano s ponovno identifikacijo, tako da ocenijo resnost in verjetnost tega tveganja v vsakem primeru posebej(glej v zvezi s tem O. Tambou, *Manuel de droit européen de la protection des données à caractère personnel*, Bruylant 2020, točka 68, in sklice, navedene v zvezi s tem, zlasti v opombi 162).

52. Povedano drugače, ne gre za samodejno izvzetje psevdonimiziranih podatkov s področja uporabe te uredbe.[23] Vendar ob upoštevanju uvodne izjave 16 te uredbe ni mogoče izključiti, da so taki podatki pod določenimi pogoji lahko izvzeti iz pojma „osebni podatki“.

53. V nasprotju s tem, kar trdi ENVP, se mi tak pristop ne zdi v nasprotju s ciljem zagotavljanja visoke ravni varstva osebnih podatkov, zlasti ob upoštevanju zahtev po določljivosti iz določb, ki se uporabljajo, na eni strani in njihove razlage v sodni praksi na drugi.

54. Prvič, uvodna izjava 16 Uredbe 2018/1725 se nanaša na to, da upravljavec „ali druga oseba“ lahko identificira posameznika: ta širok, čeprav ne neomejen pojem[24] je del pristopa, s katerim se varujejo osebni podatki.

55. Prav tako je v uvodni izjavi 16 navedeno, da je treba upoštevati sredstva, za katera se lahko razumno pričakuje, da bodo uporabljena za neposredno ali posredno identifikacijo posameznika, pri čemer je treba upoštevati vse objektivne dejavnike, kot so stroški identifikacije in čas, potreben zanjo, ob upoštevanju razpoložljive tehnologije in tehnološkega razvoja v času obdelave, kar pomeni široko in varovalno opredelitev osebnih podatkov.

56. Drugič, razlaga tega pojma „določljivost“ v sodni praksi, usmerjena na tveganje ponovne identifikacije posameznikov, na katere se nanašajo osebni podatki, omogoča tudi širšo uporabo pojma „osebni podatki“. Sodišče je tako kot „osebne podatke“ sistematično opredeljevalo podatke, ki lahko – čeprav so ločeni od podatkov, ki omogočajo individualno prepoznavanje, ki so v rokah koga drugega – v zadevnem kontekstu povzročijo tveganje, da bodo posamezniki, na katere se nanašajo osebni podatki, ponovno identificirani.[25]

57. Tako je lahko podatek pravno izvzet iz opredelitve „osebnega podatka“ le, če je tveganje za identifikacijo neobstoječe ali nepomembno[26].

[23] Čeprav je bil prvotni namen uvedbe pojma „psevdonimizacija“ v SUVP zagotoviti prožnost za ublažitev obveznosti glede varstva podatkov (glej v zvezi s tem Kuner, C., Bygave, L. A. in Docksey, C., „Background and Evolution of the EU General Data Protection Regulation (GDPR)“, v Kuner, C., Bygrave, L. A., Docksey, C., in Drechsler, L. (ur.), *The EU General Data Protection Regulation (GDPR). A Commentary*, Oxford University Press, Oxford, 2020, str. od 1 do 47), Svet v uvodni izjavi 26 SUVP, katere besedilo je bilo povzeto v uvodni izjavi 16 Uredbe 2018/1725, ni sledil temu namenu.

[24] Kot je generalni pravobranilec M. Campos Sánchez-Bordona navedel v točkah od 64 do 67 sklepnih predlogov v zadevi Breyer (C-582/14, EU:C:2016:339), „[n]ikoli se ne sme z absolutno gotovostjo zavreči, da ni tretje osebe, ki ima dodatne podatke, ki bi jih bilo mogoče povezati z navedeno informacijo in ki bi torej lahko razkrili identiteto osebe. […] Vendar menim, da ta skrb – ki je sicer popolnoma legitimna – ne sme pripeljati do tega, da bi se prezrla zakonodajna volja zakonodajalca in da se sistematična razlaga uvodne izjave [16 Uredbe 2018/1725] omeji na ‚sredstva, za katera se [razumno] pričakuje, da jih bo[do] uporabil[e]‘ določene tretje osebe.“

[25] Na primer, v sodbi Breyer je dinamični IP-naslov v rokah ponudnika storitev spletnih medijev, čeprav je bil ločen od podatkov, ki omogočajo individualno prepoznavanje, opredeljen kot „osebni podatek“, ker je ponudnik storitev spletnih medijev imel na voljo sredstva, za katera se je razumno pričakovalo, da se bodo uporabila za identifikacijo posameznika, na katerega se nanašajo osebni podatki, na podlagi tega IP-naslova. Podobno se je v sodbi z dne 9. novembra 2023, Gesamtverband Autoteile-Handel (Dostop do informacij o vozilih) (C-319/22, EU:C:2023:837), obravnavala številka VIN vozila, opredeljena kot alfanumerična oznaka, ki jo vozilu dodeli proizvajalec, da se zagotovi pravilna identifikacija tega vozila. Čeprav VIN sama po sebi ni osebni podatek, pridobi ta status za kogar koli, ki ima razumno na voljo sredstva, ki omogočajo njeno povezavo z določeno osebo (točka 46), in jo tako poveže z določenim ali določljivim posameznikom (točka 49). Enako je sporočilo za javnost Evropskega urada za boj proti goljufijam (OLAF), ki vsebuje identifikatorje, ki omogočajo identifikacijo pritožnice na podlagi preprostega objektivnega branja tega sporočila ali s sredstvi, „za katera se lahko razumno pričakuje, da se bodo uporabila“ s strani enega od bralcev, osebni podatek (sodba z dne 7. marca 2024, OC/Komisija, C-479/22 P, EU:C:2024:215). Enako je v sodbi z dne 7. marca 2024, IAB Europe (C-604/22, EU:C:2024:214), združenje IAB, ki je zastopalo podjetja v sektorju digitalnega oglaševanja in trženja, vzpostavilo okvir za registracijo preferenc uporabnikov spletnih mest, kodiranih z nizom „TC String“ (kombinacijo črk in znakov).Ta niz TC String se je štel za osebni podatek, ker je povezan z identifikatorjem omogočal identifikacijo zadevnega spletnega uporabnika, tudi za združenje IAB, ki ni imelo na voljo elementov za identifikacijo, vendar je lahko do njih dostopalo posredno z razumnimi sredstvi (točke od 48 do 50 sodbe).

[26] Iz točke 46 sodbe Breyer izhaja, da bi bilo tako, če bi bila identifikacija posameznika, na katerega se nanašajo osebni podatki, prepovedana z zakonom ali praktično neizvedljiva zaradi, na primer, pretiranega truda z vidika časa ter človeških in finančnih virov.

58. Trditve ENVP in Evropskega odbora za varstvo podatkov v zvezi z nevarnostmi, ki izhajajo iz preozke razlage osebnih podatkov, me ne prepričajo. Dejstvo, da se pravila, ki izhajajo iz Uredbe 2018/1725, ne uporabljajo za podatke v zvezi z nedoločljivimi posamezniki, namreč ne bi preprečevalo, da se po potrebi uveljavlja pravna odgovornost subjektov, ki bi storili nezakonita dejanja, na primer v primeru razkritja podatkov, zaradi katerega nastane škoda. Nasprotno, zdi se mi nesorazmerno, da se subjektu, ki ne bi mogel razumno identificirati posameznikov, na katere se nanašajo osebni podatki, naložijo obveznosti iz Uredbe 2018/1725,[27] ki jih ta subjekt hipotetično ne bi mogel izpolnjevati ali zaradi katerih bi pravzaprav moral poskusiti identificirati posameznike, na katere se nanašajo osebni podatki.

59. Ob upoštevanju teh preudarkov menim, da je bilo treba, če spor analiziramo z vidika podatkov, kot so bili posredovani družbi Deloitte, v nasprotju s tem, kar trdi ENVP, ugotoviti, ali je bila psevdonimizacija zadevnih podatkov dovolj zanesljiva, da se lahko ugotovi, da pritožnikov, ki so avtorji informacij, posredovanih družbi Deloitte, ni bilo mogoče razumno identificirati. Povedano drugače, v tem kontekstu bi se lahko štelo, da družba Deloitte, če bi imela na voljo razumna sredstva za identifikacijo navedenih pritožnikov, obdeluje osebne podatke.

60. Prvi očitek ENVP je torej treba po mojem mnenju zavrniti.

b) Drugi očitek: napačna uporaba pri primerjavi s sodbo Breyer

1) Trditve strank

61. Po mnenju ENVP, ki ga podpira Evropski odbor za varstvo podatkov, so zadevni psevdonimizirani podatki za EOR osebni podatki, zato je za EOR veljala obveznost, da posameznike, na katere se nanašajo osebni podatki, obvesti o uporabniku. V bistvu ENVP trdi, da je Splošno sodišče napačno razlagalo sodbo Breyer, ki se nanaša na drugačen dejanski položaj.

62. Nasprotno pa je po mnenju EOR, ki ga podpira Komisija, primerjava s sodbo Breyer upoštevna in vodi k odločitvi, da obveznost obveščanja velja le, če so posredovani podatki osebni podatki z vidika uporabnika, v tem primeru družbe Deloitte, kar v obravnavani zadevi, kot je pravilno ugotovilo Splošno sodišče, ni bilo dokazano.

2) Presoja

63. Menim, da obveznost obveščanja iz člena 15(1)(d) Uredbe 2018/1725 in vzporednost s sodbo Breyer v obravnavani zadevi vodita k drugačni rešitvi od tiste, ki jo je sprejelo Splošno sodišče, kar bom predstavil v okviru analize tega očitka.

64. Člen 4(1)(a) Uredbe 2018/1725 določa zahtevo po zakoniti, pošteni in pregledni obdelavi podatkov v zvezi s posameznikom, na katerega se nanašajo osebni podatki.

[27] Navedem lahko na primer obveznosti, ki izhajajo iz pravice do popravka osebnih podatkov, določene v členu 18 Uredbe 2018/1725.

65. Natančneje, člen 15(1)(d) te uredbe določa, da kadar se osebni podatki v zvezi s posameznikom, na katerega se nanašajo osebni podatki, pridobijo od tega posameznika, upravljavec posameznike, na katere se nanašajo osebni podatki, „takrat, ko pridobi osebne podatke“, obvesti o morebitnih uporabnikih teh podatkov. Očitno je torej, da mora upravljavec te informacije posredovati takoj, in sicer ob zbiranju podatkov. [28]

66. Pomen spoštovanja take obveznosti obveščanja je prav tako potrjen z uvodno izjavo 35 Uredbe 2018/1725, v kateri je navedeno, da načeli poštene in pregledne obdelave zahtevata, da je treba posameznika, na katerega se nanašajo osebni podatki, obvestiti o obstoju obdelave in namenih te obdelave, pri čemer je treba poudariti, da bi moral upravljavec zagotoviti vse dodatne informacije, potrebne za zagotavljanje poštene in pregledne obdelave ob upoštevanju specifičnih okoliščin in okvira obdelave osebnih podatkov. [29]

67. Taka obveznost obveščanja je še toliko pomembnejša, ker je veljavnost privolitve posameznika, na katerega se nanašajo osebni podatki, med drugim odvisna od tega, ali je ta posameznik predhodno pridobil informacije v zvezi z vsemi okoliščinami obdelave zadevnih podatkov, do katerih je bil upravičen na podlagi členov 14 in 15 Uredbe 2018/1725 in ki mu omogočajo, da privolitev poda ob popolnem poznavanju dejstev. [30]

68. Dodati moram, da se edina izjema od te obveznosti obveščanja, določena v členu 15(4) Uredbe 2018/1725, nanaša na primer, v katerem posameznik, na katerega se nanašajo osebni podatki, že ima zadevne informacije.

69. Iz tega sklepam, da v obravnavani zadevi ta obveznost obveščanja spada v okvir pravnega razmerja, ki obstaja med posamezniki, na katere se nanašajo osebni podatki, v tem primeru pritožniki, na eni strani in EOR kot upravljavcem na drugi strani, in ne v okvir razmerja med EOR in uporabnikom, to je družbo Deloitte. Obveznost obveščanja se torej nanaša na podatke, kot jih je imel EOR pred posredovanjem družbi Deloitte. Pri tem ni sporno, da gre za osebne podatke, saj ima EOR pripombe in bazo za identifikacijo oseb, ki so podale te pripombe.

70. Tak pristop „upoštevnega vidika“ [31] me torej vodi k drugačni rešitvi od tiste, ki jo je uporabilo Splošno sodišče, tudi če opravim primerjavo s sodbo Breyer.

[28] Glej po analogiji sodbo z dne 29. julija 2019,Fashion ID (C-40/17, EU:C:2019:629, točka 104 in navedena sodna praksa). Glej tudi sklepne predloge generalnega pravobranilca M. Szpunarja v zadevi Association Mousse (C-394/23, EU:C:2024:610, točka 58).

[29] Glej po analogiji sodbe z dne 1. oktobra 2015, Bara in drugi (C-201/14, EU:C:2015:638, točka 34); z dne 1. oktobra 2019, Planet49 (C-673/17, EU:C:2019:801, točka 77), in z dne 11. julija 2024, Meta Platforms Ireland (Zastopniška tožba) (C-757/22, EU:C:2024:598, točka 57). V uvodni izjavi 36 Uredbe 2018/1725 je poleg tega pojasnjeno, da „[k]adar se lahko osebni podatki zakonito razkrijejo drugemu uporabniku, bi moral biti posameznik, na katerega se nanašajo osebni podatki, obveščen, ko se osebni podatki prvič razkrijejo uporabniku“. Povedano drugače, če se pokaže nov element, je treba posameznike, na katere se nanašajo osebni podatki, s tem seznaniti pred to „nadaljnjo obdelavo“ (glej v tem smislu in po analogiji sodbo z dne 27. aprila 2022, Roos in drugi/Parlament, T-710/21, T-722/21 in T-723/21, EU:T:2022:262, točka 171).

[30] Glej po analogiji sodbo z dne 11. julija 2024, Meta Platforms Ireland (Zastopniška tožba) (C-757/22, EU:C:2024:598, točka 60), in točko 47 sklepnih predlogov generalnega pravobranilca J. Richarda de la Toura v isti zadevi (EU:C:2024:88). Glej tudi člen 14(1) Uredbe 2018/1725, v skladu s katerim „[u]pravljavec sprejme ustrezne ukrepe, s katerimi zagotovi posamezniku, na katerega se nanašajo osebni podatki, vse informacije iz členov 15 in 16 […], povezan[e] z obdelavo, v jedrnati, pregledni, razumljivi in lahko dostopni obliki ter jasnem in preprostem jeziku“.

[31] Če bi se ugotovilo, da ta pristop v pisanjih ni bil obravnavan tako, moram navesti, da poleg dejstva, da je bil naveden na obravnavi pred Sodiščem, ta pristop spada v okvir tega spora, saj je njegov namen določiti upoštevni vidik v zvezi z obveznostjo obveščanja, ki je predmet te zadeve. V tem okviru sodišče, čeprav mora odločiti samo o predlogu strank, katerih naloga je omejiti okvir spora, ne more biti zavezano upoštevati samo trditve, ki so jih stranke navedle v podporo svojim predlogom, saj bi se sicer lahko zgodilo, da bi moralo svojo odločitev opreti na napačne pravne ugotovitve (glej sodbo z dne 21. septembra 2010, Švedska in drugi/API in Komisija, C-514/07 P, C-528/07 P in C-532/07 P, EU:C:2010:541, točka 65 in navedena sodna praksa).

71. Opozoriti moram, da je v sporu, v katerem je bilo v navedeni sodbi postavljeno vprašanje za predhodno odločanje, P. Breyer želel, da se upravljavcu (Zvezna republika Nemčija) prepove, da shrani njegov dinamični IP-naslov. Dodatne informacije, ki so omogočale njegovo identifikacijo prek IP-naslova, povezanega z njegovim računalnikom, niso bile v rokah upravljavca, ampak v rokah ponudnika internetnega dostopa. Postavljalo se je torej vprašanje, ali je dinamični IP-naslov, ki ga je imel upravljavec, lahko opredeljen kot „osebni podatek“ in zato v okviru pravnega razmerja med P. Breyerjem in navedenim upravljavcem lahko sproži obveznosti na področju hrambe, ki so naložene temu upravljavcu, čeprav so bili elementi za identifikacijo P. Breyerja v rokah druge osebe, in ne upravljavca. V bistvu je bilo odločeno, da upravljavec, čeprav nima na voljo dodatnih informacij, ki omogočajo individualno prepoznavanje, lahko razumno dostopa do teh informacij, dinamični IP-naslov pa je bil torej opredeljen kot „osebni podatek“.

72. V obravnavani zadevi, kot je bilo opozorjeno zgoraj,[32] obveznost obveščanja spada v okvir razmerja med posamezniki, na katere se nanašajo osebni podatki (pritožniki), in upravljavcem (EOR): obveznost obveščanja nastopi, kadar EOR zbere zadevne podatke in, kar zadeva zlasti informacijo o uporabniku, najpozneje takrat, ko je ta uporabnik znan. Ko pa se ta trenutek uresniči, so zadevni podatki osebni podatki v rokah EOR, ki ima na voljo dodatne informacije, ki omogočajo individualno prepoznavanje. Ob upoštevanju zadevne obveznosti obveščanja in trenutka, ko ta obveznost nastane, so zadevni podatki torej osebni podatki, neodvisno od tega, ali so določljivi za družbo Deloitte, ki je ne zadeva ne pravno razmerje med pritožniki in EOR, ki je edino upoštevno, ne ta obveznost obveščanja, naložena EOR.

73. Zdi se mi, da je treba v obravnavani zadevi tu relativizirati vzporednost s sodbo Breyer.

74. Iz tega sledi, da je obveznost obveščanja naložena EOR kot upravljavcu zaradi njegovega razmerja s pritožniki, od katerih je zbral zadevne podatke, in to neodvisno od tega, ali so podatki, kot so bili posredovani družbi Deloitte, osebni ali ne.

75. Trditev EOR, ponovljena na obravnavi, da je upošteven vidik uporabnika, ker je treba preveriti, ali je „uporabnik osebnih podatkov“ ali ne, je treba po tej logiki zavrniti.

76. V zvezi s tem sicer drži, da besedilo člena 15(1)(d) Uredbe 2018/1725, ki se nanaša na „uporabnike […] osebnih podatkov“, lahko povzroči zmedo. Vendar polni učinek te določbe zahteva, da se informacija posameznikom, na katere se nanašajo osebni podatki, posreduje čim prej in pred navedenim prenosom podatkov.[33] V obravnavani zadevi, tudi če EOR pri prvotnem zbiranju pripomb ni imel namena zaprositi družbo Deloitte za mnenje, da bi izvedel, ali te pripombe spreminjajo vrednotenje 3, je iz spornega sklepa pred Splošnim sodiščem razvidno, da je družba Deloitte pomagala EOR v okviru postopka v zvezi s pravico do izjave.[34] Poleg tega se lahko šteje, da je namen EOR, da psevdonimizirane podatke posreduje družbi Deloitte, obstajal najpozneje v trenutku, ko je bila sprejeta odločitev o obdelavi zadevnih pripomb prav za namene njihove psevdonimizacije,[35] brez česar psevdonimizacija ne bi bila upravičena.

[32] Glej točko 69 teh sklepnih predlogov.

[33] V zvezi s predhodnostjo informacij, da se omogoči informirana privolitev, glej sodbo z dne 11. julija 2024, Meta Platforms Ireland (Zastopniška tožba) (C-757/22, EU:C:2024:598, točka 60).

[34] Glej opombo 7 k točki 12 teh sklepnih predlogov.

[35] Glej točko 13 in naslednje točke izpodbijane sodbe. Glej tudi odgovore EOR na vprašanja na obravnavi.

77. Menim torej, da dejstvo, da je bilo spoštovanje obveznosti obveščanja preverjeno v trenutku, ko je EOR posredoval podatke družbi Deloitte, gledajoč z njenega vidika uporabnika, da se zadevni podatki opredelijo kot osebni ali ne, privede do preložitve navedenega preverjanja. To preverjanje bi bilo zato napačno preloženo, ker bi bilo opravljeno v zvezi s podatki, ki so že bili posredovani uporabniku, medtem ko se obveznost obveščanja nanaša na razmerje med EOR in pritožniki, njen namen pa je omogočiti informirano privolitev pritožnikov pred prenosom.

78. Poleg tega, kar zadeva privolitev pritožnikov, se njihovo sodelovanje v postopku v zvezi s pravico do izjave res lahko razlaga kot implicitna privolitev v izmenjavo osebnih podatkov z upravljavcem, da bi se upoštevale njihove pripombe. To po mojem mnenju vseeno ne more zadostovati za to, da bi pomenilo informirano privolitev za namene psevdonimizacije podatkov in njihovega posredovanja družbi Deloitte, ne da bi jih EOR o tem predhodno obvestil. [36]

79. Iz tega izhaja, da je po mojem mnenju v obravnavani zadevi obveznost obveščanja, ki je naložena EOR, veljala pred prenosom zadevnih podatkov in neodvisno od tega, ali so v rokah družbe Deloitte to osebni podatki ali ne.

80. Zato se mi to, ali je psevdonimizacija dovolj zanesljiva in učinkovita, tako da se lahko ugotovi, ali so podatki v rokah družbe Deloitte osebni podatki ali ne, nazadnje ne zdi *upoštevno* z vidika obveznosti obveščanja, ki je naložena EOR.

81. Posledično je bilo treba obveznost obveščanja, ki je naložena EOR kot upravljavcu, v obravnavani zadevi upoštevati in zato je treba izpodbijano sodbo razveljaviti zaradi napačne uporabe prava.

82. Ker vidik uporabnika zadevnih podatkov, kar zadeva obveznost obveščanja iz člena 15(1)(d) Uredbe 2018/1725, ni upošteven, so trditve strank, da lahko družba Deloitte z zakonitimi in izvedljivimi sredstvi identificira posameznike, na katere se nanašajo osebni podatki, brezpredmetne in jih torej ni treba preučiti.

83. Če se Sodišče ne bi strinjalo s tem, podredno navajam, da ENVP v zvezi s tem izpodbija ugotovitev Splošnega sodišča, da družba Deloitte nima dostopa do podatkov, ki omogočajo individualno prepoznavanje. Opira se zlasti na podizvajalsko pogodbeno razmerje, ki naj bi obstajalo med EOR in družbo Deloitte. EOR in Komisija trdita, da ENVP s tem navaja nove dejanske trditve, ki so v fazi pritožbe nedopustne. S tem se strinjam. Obstoj pogodbenega razmerja med EOR in družbo Deloitte, ki bi dokazovalo, da družba Deloitte lahko EOR zaprosi za identifikacijo pritožnikov, namreč pomeni novo trditev, o kateri se Splošno sodišče poleg tega nikakor ni izreklo. Iz tega sledi, da bi bilo treba te trditve po potrebi zavreči kot nedopustne na podlagi člena 170(1), drugi stavek, Poslovnika Sodišča, v skladu s katerim pritožba ne more spreminjati predmeta spora pred Splošnim sodiščem. [37]

[36] O jedrnati, pregledni, razumljivi in lahko dostopni obliki ter jasnem in preprostem jeziku navedenega obveščanja glej člen 14(1) Uredbe 2018/1725.Glej tudi dokument delovne skupine iz člena 29, Smernice o preglednosti po Uredbi 2016/679, 11. april 2018, WP 260, rev. 01, točka 30: „Če se zaradi spremembe informacij temeljno spremeni narava obdelave (na primer razširitev kategorij uporabnikov ali uvedba prenosov v tretjo državo) ali če gre za spremembo, ki ne more biti bistvena za dejanje obdelave, je pa lahko bistvena za posameznika, na katerega se nanašajo osebni podatki, in lahko vpliva na tega posameznika, bi morale biti informacije zagotovljene posamezniku, na katerega se nanašajo osebni podatki, precej pred spremembo, metoda, uporabljena za obveščanje zadevnega posameznika o spremembah pa bi morala biti jasna in učinkovita.Cilj je posamezniku, na katerega se nanašajo osebni podatki, zagotoviti, da ne ‚zamudi' spremembe, in mu dati na voljo razumno obdobje, da lahko (a) oceni naravo in vpliv spremembe ter (b) uveljavi svoje pravice iz SUVP v povezavi s spremembo (na primer umakne privolitev ali nasprotuje obdelavi)."

[37] Glej med drugim sodbo z dne 29. februarja 2024, Euranimi/Komisija (C-95/23 P, neobjavljena, EU:C:2024:177, točka 53).

B. Drugi pritožbeni razlog, obravnavan podredno

84. ENVP, ki ga podpira Evropski odbor za varstvo podatkov, z drugim pritožbenim razlogom, ki se nanaša na kršitev načela odgovornosti iz člena 4(2) in člena 26(1) Uredbe 2018/1725, trdi, da je Splošno sodišče napačno odločilo, da mora dokazati, da informacije, posredovane družbi Deloitte, pomenijo osebne podatke, kar je v nasprotju z načelom odgovornosti EOR.

85. Glede na navedeno, zlasti glede na točki 81 in 82 teh sklepnih predlogov, menim, da drugega pritožbenega razloga ni treba preučiti.

86. Zato ga bom samo podredno na kratko obravnaval.

87. V zvezi z dopustnostjo – ki jo EOR izpodbija – tega pritožbenega razloga, ki ni bil naveden pred Splošnim sodiščem, moram opozoriti, da pritožnik lahko vloži pritožbo, v kateri se sklicuje na razloge, ki izhajajo iz same izpodbijane sodbe in s katerimi izpodbija njeno utemeljenost s pravnega vidika.[38] Zdi se mi, da to velja za ta pritožbeni razlog, ki je torej dopusten.

88. Kar zadeva vsebino, je treba opozoriti, da je Splošno sodišče razsodilo, da ENVP ni preveril, ali ima družba Deloitte v praksi na voljo zakonita in izvedljiva sredstva, ki bi ji omogočala dostop do dodatnih informacij, potrebnih za ponovno identifikacijo pritožnikov, zato ni mogel ugotoviti, da gre v primeru informacij, ki so bile posredovane družbi Deloitte, za informacije, ki se nanašajo na „določljivega posameznika“ v smislu člena 3, točka 1, Uredbe 2018/1725.

89. ENVP, ki ga podpira Evropski odbor za varstvo podatkov, v bistvu trdi, da bi Splošno sodišče moralo preveriti, ali je EOR kot upravljavec dokazal, da je anonimiziral sporne podatke v razmerju do družbe Deloitte.

90. EOR izpodbija to trditev in navaja, da se načelo odgovornosti uporablja le za osebne podatke in da so bili v obravnavani zadevi podatki, ki jih je imela v rokah družba Deloitte, anonimizirani.

91. Komisija trdi, da ENVP najprej nosi razumno dokazno breme, da na podlagi razpoložljivih dokazov dokaže obstoj osebnih podatkov. Nato naj bi moral zadevni upravljavec to ugotovitev ovreči s predložitvijo dodatnih dokazov.

92. Naj spomnim, da morajo biti v skladu s členom 4(1)(a) Uredbe 2018/1725 osebni podatki obdelani zakonito, pošteno in na pregleden način v zvezi s posameznikom, na katerega se nanašajo osebni podatki. Člen 4(2) te uredbe določa, da je „[u]pravljavec […] odgovoren za skladnost z odstavkom 1 in mora biti to skladnost zmožen dokazati“. Tako iz načela odgovornosti, določenega v členu 4(2) in pojasnjenega v členu 26(1) navedene uredbe, izhaja, da mora biti upravljavec zmožen dokazati, da spoštuje načela v zvezi z obdelavo osebnih podatkov, določena v členu 4(1).[39]

[38] Glej sodbo z dne 25. januarja 2022, Komisija/European Food in drugi (C-638/19 P, EU:C:2022:50, točka 77 in navedena sodna praksa).

[39] Glej v tem smislu med drugim sodbo z dne 4. maja 2023, Bundesrepublik Deutschland (Elektronski predal sodišča) (C-60/22, EU:C:2023:373, točka 53 in navedena sodna praksa). V zvezi z dokaznim bremenom glede privolitve v obdelavo podatkov, ki ga nosi upravljavec navedene obdelave, glej tudi sodbo z dne 11. novembra 2020, Orange Romania (C-61/19, EU:C:2020:901, točka 52).

93. Če bi upravljavec predložil zadostne dokaze v tem smislu, bi se lahko štelo, da je zadostil dokaznemu bremenu, ki mu je naloženo. [40]

94. V obravnavani zadevi se mi zdi, da je EOR navedel več dejanskih okoliščin (zlasti postopke filtriranja, kategorizacije in združevanja pripomb, opisane v spornem sklepu in izpodbijani sodbi), da bi v skladu z načelom odgovornosti, ki velja zanj, dokazal, da družba Deloitte ni mogla identificirati posameznikov, na katere se nanašajo osebni podatki.

95. ENVP je pred Splošnim sodiščem v zvezi s tem navedel načelno stališče, da je treba upoštevati vidik EOR, in ne družbe Deloitte, ter tako pripombe, posredovane družbi Deloitte, opredeliti kot „osebne podatke“.

96. Če se za potrebe podredne preučitve tega pritožbenega razloga dopusti, da je v obravnavani zadevi upošteven vidik družbe Deloitte, [41] bi se lahko štelo, da mora ENVP, kot je odločilo Splošno sodišče, dokazati [42], iz katerega razloga – pravnega ali tehničnega – postopek psevdonimizacije, ki ga je v obravnavani zadevi izvedel EOR, ni zadosten in bi bilo treba zato ugotoviti, da je družba Deloitte obdelala osebne podatke.

97. Menim torej, da bi bilo treba po potrebi potrditi izpodbijano sodbo v zvezi s tem drugim pritožbenim razlogom.

VII. Tožba pred Splošnim sodiščem

98. Na podlagi člena 61, prvi odstavek, Statuta Sodišča Evropske unije lahko Sodišče, če je pritožba utemeljena, razveljavi odločitev Splošnega sodišča. Če stanje postopka to dovoljuje, lahko samo dokončno odloči o zadevi ali pa jo vrne v razsojanje Splošnemu sodišču.

99. Prvi tožbeni razlog, ki ga je EOR zoper sporni sklep uveljavljal pred Splošnim sodiščem, se nanaša na kršitev člena 3, točka 1, Uredbe 2018/1725. Iz točk od 63 do 82 teh sklepnih predlogov izhaja, da ker EOR ni izpolnil obveznosti obveščanja, ki jo ima na podlagi člena 15(1)(d) Uredbe 2018/1725, bi bilo treba sporni sklep po mojem mnenju potrditi.

100. Nasprotno pa se mi zdi, da stanje postopka ne dovoljuje, da se odloči o drugem tožbenem razlogu, v skladu s katerim je ENVP kršil pravico do dobrega upravljanja v okviru postopka, ki je privedel do sprejetja spornega sklepa.

101. EOR namreč zlasti trdi, da je ENVP v okviru upravnega postopka pred sprejetjem spornega sklepa kršil njegovo pravico do vpogleda v spis, pravico do izjave in načelo enakosti orožij s tem, da mu je na eni strani zavrnil vpogled v spis in mu na drugi strani ni sporočil pripomb pritožnikov ali njihove vsebine.

[40] Glej po analogiji v okviru odškodninske tožbe, ki temelji na SUVP, sodbo z dne 25. januarja 2024, MediaMarktSaturn (C-687/21, EU:C:2024:72, točke od 43 do 45): zadevni upravljavec nosi dokazno breme glede ustreznosti varnostnih ukrepov, ki jih je izvedel, sodišče, pri katerem je vložena tožba, pa mora upoštevati vse dokaze, ki jih je predložil upravljavec za dokaz ustreznosti tehničnih in organizacijskih ukrepov, ki jih je sprejel za izpolnitev obveznosti.Vendar dejstvo, da so zaposleni upravljavca nepooblaščeni tretji osebi pomotoma izročili dokument z osebnimi podatki, ne zadostuje za to, da se šteje, da tehnični in organizacijski ukrepi, ki jih je izvajal zadevni upravljavec, niso bili „ustrezni“.

[41] Glej točki 59 in 60 teh sklepnih predlogov.

[42] Glej v zvezi s tem primerjavo, ki jo je Komisija opravila s pravom državnih pomoči, v sodbi z dne 12. oktobra 2023, Larko/Komisija (C-445/22 P, EU:C:2023:773, točka 29); tako kot je opredelitev danega ukrepa kot državne pomoči predpogoj za to, da ta ukrep spada v pristojnost Komisije, da zagotovi izvajanje členov 107 in 108 PDEU, je v tem primeru opredelitev kot „osebni podatki“ predpogoj za to, da se Uredba 2018/1725 uporablja in da je ENVP pristojen (glej člen 52(3) te uredbe).

102. Splošno sodišče pa je menilo, da ker je bil prvi tožbeni razlog sprejet, drugega tožbenega razloga ni treba preučiti. Zato stanje postopka ne dovoljuje, da se odloči o tem tožbenem razlogu, ki vključuje predvsem presoje dejanskega stanja. Zdi se mi torej, da je treba zadevo vrniti v razsojanje Splošnemu sodišču, da to odloči o tem, odločitev o stroških pa pridržati.

VIII. Predlog

103. Glede na navedeno Sodišču predlagam, naj:

– razveljavi sodbo Splošnega sodišča Evropske unije z dne 26. aprila 2023, EOR/ENVP (T-557/20, EU:T:2023:219);

– vrne zadevo v razsojanje Splošnemu sodišču, da to odloči o drugem tožbenem razlogu, ki mu je bil predložen;

– pridrži odločitev o stroških.